

Scénář

Ing. Jiří Rezek

Jaké to bylo být studentem v době, kdy se měnily dějiny? O tom nám vyprávěl pan Jiří Rezek. V roce 1967 mu bylo dvacet let a právě začal studovat na ČVUT. Bydlel na strahovských kolejích, kde v říjnu probíhala oprava rozvodů ústředního topení.

0:14:53 – 0:15:01

Díky tomu, že to tam blbě topilo, tak si lidi přitápěli na pokojích přímotopama...

0:15:04 – 0:15:06

Výsledek byl ten, že to ta elektrická síť neutáhla...

0:15:17 – 0:15:21

Nejenom, že to netopilo, ale vypadla elektrika a byla tma.

0:15:32 – 0:15:36

V celé Praze byly vykoupené svíčky, nedala se tam sehnat svíčka...

Studenti už toho měli dost. Večer 31. října 1967 se shromáždili na prostranství u strahovského stadionu.

0:16:49 – 0:16:51

A tam jsme hulákali a tloukli do Ešusů.

0:16:56 – 0:17:10

Pak tam někdo prohlásil: „(...) tady nás nikdo nevidí a neslyší, musíme jít do města.“ (...) Tak jsme se vydali. A to bylo pěkných pár stovek študáků.

0:17:19 – 0:17:22

Šli jsme jako na Malou Stranu.

0:17:26 – 0:17:28

Kolem Lorety a kolem Hradu.

0:17:33 – 0:17:41

Ted' jsme takhle bubnovali na všelijaký ty hrnce a ešusy. (...) Hulákali jsme: „Chceme světlo, chceme světlo!“.

0:18:00 – 0:18:36

Ty ulice ke Hradu zahradili policejníma autama, aby náhodou jsme tam nešli. (...) Samozřejmě si to vyložili politicky. Ne, že chceme světlo jako takový, ale že chceme světlo politické. (...) No a že se na Hrad jít nedalo, no tak jsme šli dolů Nerodovkou na Malostranský náměstí a furt jsme bubnovali a hulákali: „Chceme světlo“. Když jsme došli

dolů na Malostranský náměstí, tak všechny ulice z toho náměstí byly už přehrazený policejníma volhama. Dál se jít nemohlo.

Někdo přesvědčil studenty, aby se vrátili na Strahov. Ale cesta zpět se změnila v drama. Na studenty čekala policejní auta a začalo jít do tuhého.

0:20:05 – 0:20:15

Jezdili tou Nerudovkou na plnej plyn nahoru a vždycky autem, bokem auta, na nás najeli a házeli nás na ten chodník.

0:21:41– 0:21:51

Takže z té nenásilný akce, která měla ryze ráz energetickéj, se stala vyloženě politická akce.

0:23:15 – 0:21:18

Některý kluky i vyloučili ze školy.

21. srpna 1968 byl pan Rezek zrovna v Benešově a chystal se odjet do Prahy na zkoušku. Místo školy ho ale čekal šok.

0:26:06 – 0:26:36

Takže ráno v 6 jsem cupital na vlak, doběh jsem na nádraží. A tam jsem se z ampliónu dozvěděl, že vlaky nejezdí, že došlo k okupaci (...) Československé republiky vojsky Varšavské smlouvy a že prostě vlaky nejezděj, že místo vlaků jezděj tanky. No tak mi nic jinýho nezbylo, než se sebrat a jít domů.

0:27:29 – 0:27:32

Nicméně jak to bylo možný, tak jsem jel do Prahy.

0:27:39 – 0:27:32

To už byla víceméně Praha plná vojáků.

0:27:52 – 0:27:56

V Dejvicích na tom kulatým náměstí, kde je ČVUT.

0:28:00 – 0:28:02

Tak tam stály tanky.

0:28:09 – 0:28:14

Laufy namířený na generální štáb a i na naši školu.

0:28:24 – 0:28:25

No a všude samozřejmě sovětští vojáci.

0:28:31 – 0:28:38

Takže člověk si musel jako hodně dávat pozor, no aby náhodou (...) nevyved nějakou blbost.

Pan Rezek své vyprávění ukončil poselstvím pro nás všechny.

0:43:17-0:43:24

Rozlišovat mezi nenávistí a láskou, snažit se žít čestně, pravdivě a dobře.